

Arrest

nr. 203 983 van 18 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

Op 21 september 2017 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 13 november 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Geachte Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.09.2017 bij

onze diensten werd ingediend door:

N., M. M., (R.R.: [...]) geboren te A. op [...]1958

+ meerderjarige kinderen :

M.M., A. (RN : [...]), geboren op [...]1995

M.M., R., (RN : [...]) geboren op [...]1998

M.M., Y., (RN : [...]) geboren op [...]1999

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Adres: [...] 2600 ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter 63 - 4" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de Minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medische advies van de arts-adviseur d.d. 10.11.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 119, 123, 124, 126 van de Code Geneeskundige plichtenleer en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster meent ook dat de gemachtigde zijn macht heeft overschreden.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoekster had in haar aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet (zie I. Feiten en retroacten) uitdrukkelijk gevraagd dat de arts-adviseur contact zou opnemen met Dr. O. M.

Dit gebeurde niet.

De bestreden beslissing noch het advies van de arts-adviseur motiveren op enige wijze waarom zij niet ingaan op dit verzoek.

*Op zich is dit reeds een gebrek in de motivering van de bestreden beslissing.
Deze schending van de motiveringsplicht is een voldoende basis om de beslissing te vernietigen.
Dit is des te meer het geval in samenlezing met de bepalingen van de medische plichtenleer.
Dr. T. D. W. heeft dan ook verschillende bepalingen van de code geneeskundige plichtenleer niet gerespecteerd:
zij heeft verzoeker niet voorafgaandelijk medegedeeld dat zij optrad noch in kennis gesteld van haar opdracht (artikel 123)
zij heeft besluiten geformuleerd zonder verzoekster te hebben gezien en te hebben ondervraagd (artikel 124)
zij heeft de regels met betrekking tot de collegialiteit niet gerespecteerd, door de behandelende geneesheer niet in te lichten over de resultaten (artikel 126)
Een beslissing die zich baseert op een medisch advies dat tot stand gekomen is met negatie van de dwingende aspecten van de medische plichtenleer negeert niet enkel de motiveringsverplichting, maar ook de zorgvuldigheidsverplichting.”*

Volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

De gemachtigde heeft met vermelding van de correcte wetsbepaling, met name artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen onontvankelijk is. De gemachtigde verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 november 2017 waarin deze concludeert dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekster meent dat de motivering gebrekkig is nu de bestreden beslissing en het medisch advies niets zeggen over het verzoek in haar aanvraag om contact op te nemen met haar behandelende arts. De Raad wijst erop dat hoewel artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet erin voorziet dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht “*de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies (kan) inwinnen van deskundigen*” in de bewoordingen van dit artikel geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen kan worden gelezen. De keuze om bijkomende inlichtingen in te winnen, behoort derhalve tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer en de bewijslast inzake de medische verblijfsaanvraag blijft in de eerste plaats op de aanvrager zelf rusten. *In casu* blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel was niet over voldoende informatie te beschikken om een oordeel te vellen. Nu het gezien de bepaling van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet evident is dat de ambtenaar-geneesheer geen verplichting heeft om in te gaan op dit verzoek, verwacht de Raad ook niet dat hieromtrent in de bestreden beslissing had moeten gemotiveerd worden. Over een evident motief dat uit de wet blijkt, moet niet gemotiveerd worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 169).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verplichting op aan de overheid om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster verwijst verder naar de Code Geneeskundige Plichtenleer en meent dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig en in strijd met de motiveringsplicht heeft gehandeld door met de inhoud van deze code geen rekening te houden.

Waar verzoekster verwijst naar artikelen uit de Code Geneeskundige Plichtenleer, merkt de Raad op dat deze Code als doel heeft de geneesheren een gids of leidraad aan te reiken om hun beroep op een professionele, waardige en respectvolle manier in te vullen en uit te oefenen. Voor de patiënten en hun omgeving vormt de Code Geneeskundige Plichtenleer een waarborg dat gestreefd wordt naar een correcte en integere uitoefening van de geneeskunst. De Code Geneeskundige Plichtenleer werd evenwel nooit als algemeen bindend verklaard, noch vermag de Nationale Raad van de Orde van Artsen door middel van de adviezen bindende regels opleggen. Er wordt voorts op gewezen dat de Raad geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een medische deontologische code die een gids of leidraad betreft en disciplinaire gedragsregels omvat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm uitmaakt. De in de medische deontologische code geopperde disciplinaire principes, voorschriften en gedragsregels maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoekster zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Een eventuele niet-naleving van een disciplinaire 'code' vervat in de geneeskundige plichtenleer kan dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van de door verzoekster aangehaalde bepalingen van de Code Geneeskundige Plichtenleer, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster legt in haar eerste middel niet uit op welke manier artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, noch op welke wijze de gemachtigde aan machtsoverschrijding heeft gedaan. Deze middelonderdelen zijn onontvankelijk.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest).

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat artikel 9ter Vw. Een vorm van subsidiaire bescherming is en artikel 9ter de facto een omzetting is van artikel 15 van RL 2004/83.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt /fhet recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verzoekster verwijst in casu onder meer naar het eerste middel van haar verzoekschrift. De behandelende arts had gehoord moeten worden inzake de ernst van de ziekte.

Daarenboven had verzoekster kunnen toelichten dat de ziekte niet behandeld kan worden in het onstabiele Congo. Naast het feit dat de politieke situatie voor chaos zorgt in het land van herkomst, heeft verzoekster geen toegang of beschikking tot de noodzakelijke behandeling.

Verzoekster beschikt niet over de nodige huisvesting of financiële middelen in haar land van herkomst. Evenmin beschikt zij daar over de nodige familieleden die haar kunnen helpen.

Wanner het hoorrecht gerespecteerd zou zijn, zou het standpunt van de behandelende arts en de actualiteit er van kunnen voorgelegd zijn.

Dit zou meer dan waarschijnlijk tot een andere beslissing aanleiding gegeven hebben.

Er werd daarentegen een beslissing genomen zonder de behandelende arts of verzoekster te horen.

Verzoekster meent dat mocht gedaagde haar gehoord hebben, zij de bovenstaande kritiek op de beslissing 9ter had kunnen uiten, hetgeen mogelijks tot gevolg had kunnen hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

In haar tweede middel betoogt verzoekster in wezen dat zij of haar behandelende arts gehoord had moeten worden alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C- 141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het eveneens een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen.

Verzoekster gaat er echter thans verkeerdelijk van uit dat een beslissing gestoeld op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een toepassing is van het Unierecht. Het Hof van Justitie heeft nl. gesteld in het arrest Mbodj van 18 december 2014 C 542/13 in §45: "Derhalve kan een wettelijke regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is [m.n. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet] niet worden beschouwd als een gunstigere norm in de zin van artikel 3 van die richtlijn om te bepalen welke personen voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Derdelanders die gemachtigd zijn tot verblijf krachtens een dergelijke wettelijke regeling, zijn dus geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus, op wie de artikelen 28 en 29 van die richtlijn van toepassing zijn."

Bijgevolg kan verzoekster ook niet dienstig verwijzen naar het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. De rechtspraak van de Raad waar verzoekster naar verwijst had betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten dat wel een toepassing vormt van het Unierecht, met name van de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg is de vergelijking niet dienstig.

In casu kan nog geheel ten overvloede worden opgemerkt dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op een verzoek van verzoekster om, om medische redenen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verzoekster had de kans om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag en deze met alle nodige stukken te onderbouwen aangaande de problematiek van huisvesting, afwezigheid

van familieleden of huisvesting waarop zij wijst en op die wijze te voldoen aan haar administratieve verdediging. Verzoekster houdt ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken. Verzoekster toont bovendien niet aan dat zij nog bijkomende nuttige inlichtingen had kunnen verstrekken indien zij of haar behandelende arts zou zijn uitgenodigd voor een onderhoud. Verzoekster wijst verder op het gebrek aan beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling, waarop zij had kunnen wijzen maar gaat er vooreerst opnieuw aan voorbij dat ze in de aanvraag de mogelijkheid had dit toe te lichten en vervolgens dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat zij zelfs zonder behandeling geen risico loopt om in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen omdat haar ziekte kennelijk geen ziekte is in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten of van de hoorplicht als beginsel van Unierecht kan niet worden vastgesteld. Evenmin heeft verzoekster een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES